
Jak se kráčí v dimenzi
Martin
Tonár Ml.

8. Kapitola 8 - Dva trosečníci

Apolena šla dál. Byla znepokojena tím, co jí Stařena vše řekla. Jakoby by byla Stařena jediná, co ví, co se tu všechno děje. Jakoby věděla úplně všechno. Navíc jako jediná nezmizela a stále šla dál, jakoby se nic nedělo. To Apolenu znepokojilo ještě víc. I tak šla dál. Její nohy se nezastavily, stále šly. V rukou svírala zrcátko, flétnu a dvě mince od Stařeny. Apolena si povšimla, že moře je rozbouřenější, než bylo předtím. Vlny byly větší a vypadalo to, jako by se každou chvíli měli zvětšit. Také to vypadalo, jakoby se blížila bouře, jelikož se ozývali hromy. Avšak nebe bylo stále čisté, bez mraků a slunce. Apolena také pocítila vítr, silný vítr. Jakoby jí něco chtělo zastavit. V dálce však uviděla nějakou postavu, jak klečí. Po chvíli, když se Apolena přibližovala spatřila ještě jednu postavu, která však nehnutě ležela.

Když Apolena přišla hodně blízko, uviděla že se jedná o dva muže. Klečící muž, který vzlykal a ruku měl položenou na těle ležícího muže, měl na sobě potrhané a zřejmě staré oblečení, vlasy měl šedé a dlouhé k ramenům, vousy měl krátké a též šedé a na jeho rukou byly krvavé šrámy. Na krku měl řetízek z křížem. Ležící muž měl též potrhané oblečení, vlasy měl však krátké a hnědé, vousy neměl žádné. Po těle měl několik krvavých ran. Ležel nehnutě. Klečící muž si všiml Apoleny a tak promluvil.

„Co tu děláte slečno? Tady, v takové prázdnotě?“ zeptal se.

„Mám namířeno k Fontáně, pane.“ odpověděla Apolena. Klečící muž kývl a opět začal vzlykat nad ležícím mužem. Apolena k němu přistoupila a posadila se vedle ležícího muže. Povšimla si, že se nehýbal. Vůbec, ani jeho hrudník, který by se každým nadechnutím zvedl, se ani nehnul.

„Co se stalo, pane?“ zeptala se Apolena klečícího muže. Ten se podíval na ní podíval a odpověděl.

„Byla bouře, která, jak slyšíte, stále v dáli zuří. Já a tady…..“muž řekl jméno, avšak Apolena slyšela jen nesmyslnou spleť písmen. „……jsme se plavili po moři. Byl to strašný sobec, rodina ho zavrhla a tak se rozhodl odejít pryč. Se mnou, protože jedině já s ním byl ochotný cestovat. Proč také ne? Bývalý kněz, který se stal mořeplavcem, jelikož ho moře lákalo více než víra, byl ochotný s takovým sobcem cestovat. Představil mi svůj plán. Za určitý obnos jsem ho měl odvést….někam. Někam, kde prý by měl klid o všech těch chudáků, kteří mu buď říkali synu nebo příteli. Ano, přesně tak. Celou svou rodinu označil za chudáky, stejně tak své přátele. Opravdu, každého nesnášel. Tak mlád a takový sobec.“ Muž pokrčil rameny a pokračoval. „Nu což. Plavili jsme se dlouho, celé dny. Jediný, kdo obsluhoval loď, tak jsem byl já. On jen seděl a nadával jak na mě, tak na všechno. Při jednom jeho nadávání jsem to už nevydržel a tak jsem se s ním začal hádat. Doslova jsem mu řekl, že ho klidně hodím přes palubu a on….on na mě vytáhl nůž. Byl neuvěřitelně agresivní a já se ubránil a……bodl jsem ho. Avšak jakmile jsem ho bodl, přišla bouře. Od té chvíle si nic nepamatuji. Probudil jsem se až tady na pláži s tímto chlapem. Ptáte se, proč vzlykám? Ten muž byl syn ženy, kterou jsem v mládí miloval, ona mě však ne. Poznal jsem to, díky všem rysům i chování. Uvědomil jsem si, že jsem vrah a že už ji nikdy neuvidím. Též neuvidím svůj domov. Jsem tu pouze já a….“muž opět řekl jméno, Apolena však opět slyšela spleť písmen. „Nakonec jsem u něj našel tohle.“ Muž vzal do ruky malou koženou knížečku a podal jí Apoleně.

„Je to jeho deník. Díky němu jsem pochopil, že ten muž nebyl tak zlý, i když jsem to na začátku říkal. On byl jen smutný. Pohádal se s matkou

a tak chtěl pryč. Pryč od společnosti. Přečtěte si poslední stránky, prosím. Uvidíte sama.“

Apolena otevřela deník a nalistovala poslední dvě stránky. Začala v něm číst.

Čtrnáctý den plavby

Dnes je to přesně dva týdny, co jsme vypluli. Stále cítím vztek na všechno a na všechny, ale bezdůvodně. Nikdo se nemusí trápit mými problémy. Ten stařec mé nadávky asi slyší a mě to mrzí, ale co nadělám. Kdyby ta zlá kráva mi doslova neřekla, abych vypadl z jejího domu, nemusel bych tu být. Je to jako prokletí za moji dobrotu? Snažil jsem se jen pomoct. JEN POMOCT! Místo toho jsem byl vyhnán a ponechán osudu. Už čekám, až přijde můj čas. To, co si přeji nejvíc, je až budu mít pohřeb, aby na něm byl alespoň někdo. Alespoň někdo.

Patnáctý den plavby

Myslím si, že přišel můj čas. Dnes jsem měl sen, který chci uskutečnit. Chci toho starce vyprovokovat, aby mě zabil. Aby mě zbavil mého trápení. Píšu jen svoji poslední vůli. Tady, do mého deníku. Vše, co mám odkazuji osudu. Tomu nespravedlivému bastardovi. A mé přání je, aby můj pohřeb vedl ten stařec. Je to slušný chlapík. Tímto mu chci poděkovat. Děkuji, starče.

Apolena dočetla deník a vrátila jej muži. Po chvíli se zeptala.

„Co hodláte nyní dělat, pane?“

„Chci mu udělat pohřeb. A vy byste mohla být aspoň někdo, kdo na jeho pohřeb přišel. Souhlasíte?“ zeptal se muž.

„Ano, splníme mu jeho poslední přání.“ odpověděla Apolena.

„Tak dobrá.“ řekl muž a postavil se nad vedle mrtvého muže. Nadechl se a začal.

„Sešli jsme se zde, abychom uctili památku zde přítomného“ spleť písmen. „Jsme tu tři, mohli jsme tu být čtyři. Avšak tento pohřeb je stejně nečekaný a prázdný, jako je chování a duše některých lidí. Tvé chování bylo ovlivněno životem, avšak změna už nepřišla. Podrob se trestu, který tě čeká, abys dostal druhou šanci. Odpočívej v pokoji „opět spleť písmen“.

Apolena byla v šoku. Jakoby opět podobná slova již někdy slyšela. Byla zneklidněná, avšak ne tak, jako u Stařeny. Tato slova jí připomněla něco, co dle všeho zažila, avšak nepamatovali si kdy a kde. Chtěl už zjistit, co se tu sakra děje. Co je za tou zdí a co jí čeká u Fontány. Muž si jejího šokovaného výrazu všiml a zeptal se.

„Jste v pořádku slečno?“

„Ano, nic se neděje.“ odpověděla Apolena.

Muž přikývl a usmál se. „Děkuji vám za vaší trpělivost. Za odměnu

vám dám radu. Jděte stále rovně po pláži!“

Apolena se postavila a udělala pár kroků dopředu. Otočila se zavolala na muže. „Na shledanou! Očekávala, že muž neodpoví, avšak se ozval jiný hlas, který rozhodně nepatřil onomu muži, se kterým Apolena mluvila. Řekl pouze „Na shledanou!“ Apolena si uvědomila, že úplně stejný hlas někdy slyšela, nevěděla však kdy a kde. I tak šla dál. Po chvíli se zastavila a otočila se, aby mohla dva trosečníky ještě vidět. K jejímu překvapení tam byl už jen jeden. Ten mrtvý. Kam zmizel ten druhý? To Apolena nevěděla. A tak se otočila a šla dál svírajíc flétnu, dvě mince a zrcátko. K Fontáně.